zde, v rodné obci mého muže, patřili jsme totiž do Vídně, dle jeho služby ve státě. Byli bychom jinak museli do Vídně zpět. — Přijměte vroucí pozdrav od Vaší — Marie R. i s dětmi.

Dne 21. listopadu 1919.

Drahá paní Olexová! To jsem Vás svými lístky zbytečně poplašila. Z opatrnosti, abyste aspoň jeden lístek jistě dostali, poslala jsem jich více a Vy jste asi dostali všechny. Tím lépe! Vidíte, tolik roků jsem byla bez zprávy od Vás, jsouc odloučena téměř ode všech a teď mi přichází za těžko, když mám 1 měsíc čekat na psaní od Vás. Dnes jsem dostala druhý dopis od Vás, datovaný 28. října. Vy píšete o více dopisech a zásilkách, tedy mi věřte, že jsem nedostala nic jiného, mimo těchto dvou dopisů. Na ten první jsem Vám odpověděla rekomandovaným psaním, dnešní dopis od Vás je rovněž rekomandovaný. Nedělejte si o nás žádné zbytečné starosti! Nyní je přece již mnohem lépe. Jsem spokojena, jen když dostanu ob čas od Vás pár řádků, na které se těším jako malé děcko a které mne přesvědčují o tom, že nejsem se svými dětmi od celého světa opuštěna a zapomenuta. Píšete mi, paní Olexová, že bych mohla Máničku k Vám poslat. To na mne nežádejte! Dokud jsou děti malé, budu hledět, bych se jim udržela, až kdybych snad těm hroznným útrapám přece podlehla, pak bych Vás prosila, abyste se jich ujali. Pensi nebo nějaké odbytné by musely dostat. Psala jsem Vám, že jsem od dubna nedostávala pensi, tedy včera konečně byla věc vyřízena, dostala jsem přes 2,000 K najednou a kolik budu dostávat měsíčně, nevím, napíšu až příště. Byla jsem šizena celých 5 let, to byl doplatek. Věci jsou již také ke koupení, tak se o nás nebojte. — Jsem zvědava, zda dostanete to první psaní ode mne, kde jsem Vám vše obšírně vypsala. Psala jsem též, že se bojím zimy a letos zrovna tak brzy začala. Již v říjnu napadlo sněhu, že není paměti-pána. Jeden den napadne sněhu, druhý den prší a to je hrozné. Nejhorší cesty jsou, když chodím do vesnice pro mléko a to je 4krát týdně. Jsem ráda, že nyní mléko dostanu. Loni jsem byla přes celý rok velmi těžce nemocna, lékař poroučel pít mléko a já jsem s bídou sehnala 2 litry na celý týden, někdy vůbec nic a to jsme na to byli tři! Ach, to bylo hrůzy! Jen kdyby ta zima brzy přešla, uhlí není žádné a zima k nepřečkání. Ale nechci naříkat, abych Vám nepřidělávala starostí, hůře už přece nemůže býti, než bylo loni a předloni . . . Škoda, že jste se mi tak daleko odstěhovali. Kam se asi poděly ty kabelky od Vás, jak píšete, paní Olexová a kdyby se tak potom s těmi sibiřskými zajatci vrátil i náš taťka! Bůh ví, jak to s námi dopadne! Kde jaká rána, to jsem na řadě první, ale pravdy, práva, nebo trochu štěstí se domoci — to jsem ta nejposlednější. Dostanete-li moa odpověď, bude to někdy kol Vánoc a ta Vám přeji šťastné i veselé svátky. Budu na Vás mnoho vzpomínat. Mějte se dobře, buďte hodně zdrávi a přijměte tisíc pozdravů od Vaší —

Marie R. i s dětmi.

(Čtěná přítelkyně! S radostí uveřejňujeme dopisy vámi zaslané, jež budou dozajista zajímati naše čtenáře. Též i já vám přeji zdraví a štěstí v tomto novém roce a bude nás těšiti, když častěji zavítáte dopisem do naší Ženské Hlídky". —

Pořadatelka.)

* * *

Anna Lukšíková, Table Rock, Nebr., dne 27. ledna 1920. — Čtěná administrace "Pokroku"! Zde vám zasílám $5.50 jako předplatné na "Denní a Nedělní Pokrok" a $2.00, jako příspěvek Útulně v Brně. Též bych vám ráda získala aspoň jednoho odběratele, ale nevím, jestli se mi to podaří. — Přeji vám šťastný a veselý nový rok!

(Čtěná přítelkyně! Přijměte vřelý dík za předplatné, jakož i za příspěvek pro ubohé sirotky. Též i my vám přejeme mnoho štěstí v tomto novém roce. Bude nás těšiti, když též ob čas zašlete dopis do naší "Ž. H.", za což vám předem vděčí —

Pořadatelka.)

* * *

Anna Vávrová, South Park, Minn. — Já též přicházím poprvé mezi Vás a nevím tudíž, zda-li mě mezi sebe přijmete a pakli ano, tedy již předem vám děkuji za vaši ochotu. Časopis "Pokrok" se nám velice líbí, tak že těším se vždy na tu neděli a věnuji mu celé dvě hodiny a kolikrát za týden již přečtený zase čtu a nejvíce mě zajímají dopisy z mojí zlaté Moravěnky, neboť jsem též Moravanka. Pocházím z Otrokovic, na které často vzpomínám a mým dětem o mém rodišti vykládám, neboť mám na co vzpomínat. Můj manžel je mlynář, vlastnili jsme úhledný menší mlýneček vodní, ale to víte, milí čtenáři, že neštěstí jezdí na rychlém koni. Jednou se dalo do deště a pršelo asi 2 týdny; k tomu pak přišla s hor tak velká voda, že nám strhla stav, který stál 25 tisíc zlatých. Nu a tak nám to odehrálo. Peněz na nový nebylo, tedy nezbylo nic, nežli mlýn prodat, jako privátní domek a jít. Mého manžela však napadla myšlénka a hned byl vypravený jeti do Ameriky. Ani jsem se nenadála a již měl pas a všechno jiné připravené a rozloučiv se s námi, také hned odjel a mne nechal se čtyřmi dětmi v renté. Šťastně se dostal sem do Ameriky a s ním zároveň přijel jeden uhlokop, který ho hned vzal do těch hroznných děr uhelných a za sedm měsíců mně poslal peníze na cestu a tak jsme tomu neštěstí utekli. Ale, mojí drazí, když jsem mého manželka spatřila, jak vylezl z té díry, tu div jsem se nesvalila a moje děti utíkaly od něho a křičely: "Uteč, maminko, kominík jde!" Těžko k sobě děti přivolal. Nebozí uhlokopové! Po 5 měsíců jsem tam plakala a každého dne strachy skoro umírala a jejich ruce plné mozolů mastila. Do práce tam chodil i chlapec 16 roků starý a tomu krev na rukou ani neoschla. Milí uhlokopové, já vám všem ze srdce přeji to, o co jste zápasili a ještě více! No, tohle bude pro tentokráte dosti, neboť nevím, jestli můj dopis nebude putovat do koše. Až to zkusím podruhé, napíšu více. Srdečně zdravím ctěnou redakci a mnoho váženou paní pořadatelku.

(Čtěná přítelkyně! S radostí uveřejňujeme váš dopis a jenom žádný strach z toho koše. Bude nás těšiti, když častěji dopisem zavítáte do naší 'Ženské Hlídky'. Srdečně vás zdraví —

Pořadatelka.)

* * *

Anna Dvořáková, Langdon, Mo., 27. ledna 1920. — Čtěná redakce "Pokroku"! Vidím, že předplatné mně tento měsíc dochází, protož obnovuji toto znovu na příští rok. Přikládám tudíž Money Order na $2.50. Pokrok mně pravidelně dochází a mnoho zajímavého čtení v něm nacházím. Přeji vám mnoho odběratelů a též i dobrých platitelů. Vím sama, co obchod jakýkoliv znamená.

(Čtěná přítelkyně! S díkem kvitujeme obnos na obnovení vašeho předplatného a buďtež ujištěna, že dopisovatelky a zvláště čtenáři budou vám vděčit, když častěji dopisem přijdete do "Ženské Hlídky"! Zdraví vás —

Pořadatelka.)

* * *

Anna Plavetsová, La Moille, Iowa, 22. ledna 1920. — Čtěná redakce "Pokroku"! Již také mně přišla řada, abych se přihlásila s mým předplatným, tudíž vám zde zasílám $2.50 na mně milý "Pokrok", který vždy s radostí každého týdne očekávám a zvláště teď, když máme v něm takový zajímavý román. Mohu říci, že jsem četla množství románů, ale nejlépe se mně ze všech zamlouvá "Karaeson Aladár". Jen kdyby ještě hezky dlouho potrval, abychom se z něho něco dověděli. Na konec pak přeji všem čtenářům v tomto roce spokojenost. S pozdravem na všechny.

(Čtěná přítelkyně! Díky za předplatné a též i já vám přeji mnoho zdraví a spokojenosti v tomto novém roce a bude nás těšiti, když i vy dopisem častěji zavítáte do naší ženské statě —

Pořadatelka.)

* * *

K. Malasková, Walthill, Nebr., 23. ledna 1920. — Čtěná paní pořadatelko a milé čtenářky! Jak ta naše besídka nyní je zábavná s tolika různými dopisy! Bedlivě přečetla jsem dopis paní Hauzerové ze South Dakoty a nemýlím-li se, zmíněná paní již [illegible] mu psala o týrání zvířat. Nemůžete, milá paní, udat ony osoby na patřičném místě, zvláště když jste členkyní pro ochranu zvířat? Myslím však, že všichni ti majitelé velkých renčí jsou též členy toho spolku a naskytne-li se některému příležitost, že některý vozka šlehá netahového koně místo slabým koncem biče, koncem silným, tu hned ho nechá sebrat a potrestat. Že by on sám zasluhoval desetkráte více, na to on nemyslí a odvrátí od sebe podezření, že by on nechal zvířata týrat. A pak jak by mohli dělat milliony, když by vypěstovali hodně dobytka a byl laciný? Oni ho nechají raději hodně zhynout, aby mohli křičet do světa, že je dobytka málo, a při tom se jim několikaná-sobně i ten zhynulý dobytek zaplatí. Zdá se mi, že zákon a jej plnit do poslední písmenky, je jenom pro chudý lid. Pro boháče žádný zákon neplatí, a pakli někdy pro jméno na některého dojde, zaplatí vše, a jde zase tou samou cestou! Dohlížet, aby zvířata nehynula hlady a žízní, měla by vláda, ale když oni ti boháči jsou asi tam nahoře dobře zapsáni. Tak si myslím, kdybychom se všechny čtenářky "Ž. H." přidaly k vámi jmenovanému spolku, že bychom toho mnoho nedocílily. Nemyslíte, milá paní H., že je lépe dollar obětovat ve prospěch zanedbaných a opuštěných dítek? Co jenom je jich zde v Americe a v Evropě též. Četla jste dopis slč. Stejskalové z Brna, kde vyličuje, jak zanedbané dítky do jejího ústavu přijímá a, chudák, vše hnedle má vydržovat z milodarů. Nemyslete si, milá paní, že jsem necita vůči zvířatům a mohu-li, tomu zabránit, nikdy nenechám zvíře týrat. Však když mnohdy čtu, jak sbírají nemocné kočky a psy a je léčejí, na druhém místě opět že opuštěné dítky hladem a zimou zmírají, tu myslím sobě, že by bylo prospěšnější, by nemocná zvířata nechali odpraviti a postarali se raději o ty opuštěné děti. Nechci vás nikterak ve vašem citu vůči zvířatům urážet a ani nikoho zrazovat, by se nestal členem oné organisace, však, prosím, nezapomeňte též dollárkem přispět na Brněnskou Útulnu a slečně Stejskalová i ti její sirotci vám budou vděčni. Pak ještě jednu prosbu mám k vám, ctěné dopisovatelky i páni dopisovatelé, bychom každý s dopisem poslali deséček pro slečnu Stejskalovou. My to ani nepoznáme, když do psaní deséček neb poštovní známku vložíme a těm ubohým dětem se tím pomůže. Bude to dobrá vůle každého a byla bych nerada, by prosbou moji některá dopisovatelka od dalšího psaní upustia. Paní Teto i pí. Radová, jste obě mezi čtenářkami i čtenáři oblíbené, přimluvte se též. Zvláště vy, pí. Radová, vaše rada je bezplatná, nechť aspoň ti se plácnou přes kapsu, kteří chtějí vaší rady v záležitostech srdečních. Já můj příspěvek zašlu, jenom jak se vypravím do města, neboť náš pošťák peněžní poukázky nebere. — Odpusťte, pí. pořadatelko, že vás zase s mým dopisem obtěžuji; víte, já jsem jako ten Hanák a než se k něčemu přiměji, vezme to dlouho času, ale pak to stojí za to. S upřímným pozdravem paní pořadatelce a všem čtoucím dopis pro tentokrát končím.

(Čtěná přítelkyně! Díky za dopis a jest přáním nás všech, aby o obsahu jeho naši milí čtenáři a čtenářky uvažovali. Srdečně vás zdraví a těší se na další vaše příspěvky— Pořadatelka.)

* * *

KOUTEK
Paní Radové.

Paní Radová odpovídá jenom na dotazy plným jménem podepsané, třebe si tazatel neb tazatelka nepřáli dáti jméno pod dotazy do veřejnosti. Při uveřejnění jejích dotazy budou dle jejich udání a přání označeny. Máme dotazy z Wilber a Kansasu bez podpisů, jež neuveřejňujeme pro shora uvedenou příčinu.

* * *

Vševědoucí paní Radová! Buďte tak laskava a je-li vám možno zodpovědětí tento dotaz, tak vás zdvořile žádám, byste tak učinila, a sice: Různé okolnosti mne nutí, bych se s rodinou vystěhoval se Spojených Států. Cílem mé cesty by byla Republika Chilli, kteréžto stát se mně dle Ottova Naučného Slovníku nejlépe zamlouvá. Ale teď je dobrá rada drahá a sice: Jak bych se dověděl adresy krajanů, jsou-li tam jací? (Zvláště v střední a jižní Chilli.) Jak bych se dověděl adresu na vládní přistěhovalecký úřad v Chilli? Jak bych se dověděl adresy na konsula chillského zde ve Spoj. Státech? Když ne jinak, tak bych též byl rád, kdybych se dověděl adresy na tamní německé noviny, neboť Němci tam v Chille jsou. Za radu děkuji.— S úctou, Anton Král, West, Tex.

Odpověď p. Ant. Královi ve West, Texas: Ohledně českých osadníků v Chillské Republice nemám žádných vědomostí a bude nejlépe, když zašlete svůj dotaz na zástupce chillské vlády ve Washingtonu. Adresujte: Chillian Ambassy, Washington, D. C. — Ohledně osadníků německých sděluji, že osady německé jsou v následujících státech jmenovitě Valdivia a Llanquihue. Avšak jsou-li tam německé časopisy vydávané, jména jich nejsou mně známa. Informace o těchto zajisté obdržíte na dotaz, k chillskému zástupci při naší vládě ve Washington, D. C.

* * *

Ctěná paní Radová! Mohou vlády politické míti trvání bez morálního podkladu? — Čtenář z Milwaukee, Wis.

Odpověď: Dle mého nazírání a historie, vlády bez morálního podkladu nemají dlouhého trvání. Doklad toho máme "Pařížská Komuna" a nynější vláda Leninova v Rusku, padlá Kaiserova německá vláda.

* * *

Naše Beseda

DOPISY Z ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY.

Paní F. E. Dvořáková, bydlící v čísle 1702 jižní 15. ul., Omaha, obdržela z Moravy od svého synovce dopis, v němž líčí útrapy, jichž bylo mu zakoušeti na válečném poli:

Fryšava u Nového Města, Morava. — Dne 30. prosince 1919.— Milovaná tetičko a sestro Ludmilko! Předně přijměte můj nejsrdečnější pozdrav a stálou vzpomínku na vás. Již často jsem vám chtěl psáti, vždy však mi z toho sešlo; doufám ale, že mi to nebudete míti za zlé. Přičiním se, bych napravil, co jsem dříve zameškal. Dnes napíši vám, co se mnou dělo, co jsem zažil zlého i dobrého, jenže toho dobrého bylo málo, od těch dob, kdy jsa ještě zdráv a doma, trávil jsem svoje mládí mezi rodiči, bratřími a sestrami. Vzpomínám, milá Ludmilko, na dosti neutěšené, avšak milé chvíle, kdy ještě jsi byla mezi námi. Osud však zanesl tě do země a života lepšího, nežli jest zde. Je nám po tobě smutno, avšak vědomí, že jsi šťastna a že o tebe pečuje dobrá a obětavá tetička, nás upokojuje. Se mnou však si nemilosrdný osud zahrál zcela jinak. Byl jsem zalnán na vojnu, do víru válečného, plného běd a utrpení. Odveden jsem byl dne 15. března 1915 a za měsíc jsem narukoval do Jihlavy, kdež jsem byl 6 neděl a potom jsem jel do Krakova. V Jihlavě vojna dosti ucházela, měl jsem tam kamarády a též tatínek za mnou jezdíval. V Krakově ale bylo již jinak. Bylo tam vojsko více národností — Poláci, Rusíni, Rumuni, Maďaři a Němci a jenom ne Češi a já, nemoha se domluvit, musel jsem se učit jejich řeči. Polsky jsem se naučil brzy, německy to šlo trochu těžko a pomalu. Za 3 neděle jsem odtamtud odejel do pole, tam zase už bylo jinak — veliká starost o sebe a ostatní kamarády, každou chvilku hrozící nebezpečí smrti, veliké pochody a zase útoky neb útěk a při tom všem 20 i více kilo den co den na zádech nosit a co nejhoršího při tom bylo, velký hlad a žízeň. Přešel jsem veliký kus země v Haliči a ještě větší v Rusku, denně jsme chodívali 20—25 i více km., mnoho jsem viděl a zkusil. Byl jsem tam jakoby odloučen od všeho světa, až dne 23. října 1915 mne z toho vysvobodila ruská kulka, která mi prorela skrze tvář pod pravým okem. Ani vám vypsat nemohu, jak hrozno bylo v tu noc v rachotu granátů a dešti kulek. Honem vzal jsem do náruči kamaráda, raněného do nohy a lesem se s ním dostal na obvaziště, kde se nám dostalo první pomoci a pak nás posílali z nemocnice do nemocnice, až jsem se ocitl zase v té naší Moravěnce, v městě Mor. Ostravě, kde mne vyhojili. Dovolenou jsem ale nedostal, utekl jsem tedy domů a byl jsem doma 3 dny a zase do Jihlavy a odtamtud do pole. Tehdy jsem jel v lednu 1916 a zase v poli to samé, jako dříve, jenže bylo nás vojínů ponejvíce Čechů, též 12 nás tam bylo z Fryšavy pohromadě. Již bylo při těch trampotách veseleji; jeden den dostal ten lístek z domova, jindy zase druhý a tak jsme se přece potěšili, majíce naději, že přece nadejde den a budeme vysvobozeni. Mně den vysvobození přišel dosti brzy, avšak velmi smutně a bolestně. Stál jsem jednu noc, jak obyčejně v noci bývalo, na stráži, krásně bylo, měsíc svítil v tu noc a já vzpomínal na domov. Tu však přiletěl granát, druhý a třetí a já se svalil na zem s uraženou pravou rukou a prostřelenými plícemi. Ani nevíte, jak mně v tu chvíli bylo — ta bolest a lítost. Ležel jsem tak 2 hodiny, nežli přišla pomoc. Odvezli mne do nemocnice, kde jsem byl každý den obvazován a 6tý den na plíce operován, odkud mně vyňali kulku; při tom jsem 3 dny nesměl nic jíst ani pít a pak 3 dny jenom pít mléko. Pak jsem jezdil z jedné nemocnice do druhé. Byl jsem též v Uhrách mezi Maďary, kde však musím říci měl jsem dobré ošetřování a na stravu výborně. Byl jsem tam 12 dní, načež jsem se dostal do Vídně, kde jsem byl 1½ roku — časem jsem se měl též dobře, časem hůře. Mezitím jsem byl dvakráte na dovolené. Naposledy jsem byl v Brně též 1½ roku a navštěvoval jsem tam roční hospodářskou školu. Měl jsem v úmyslu zůstati v Brně, až mi zaopatří nějaké místo, nikde však takové místo nebylo uprázdněné. Byl jsem tedy poslán domů a jsem od 12. července 1919 doma. V ten čas, jak jsem byl v Brně, byl proklamován československý stát, těšili jsme se, že též o nás invalidy bude lépe postaráno, nežli za staré monarchie rakouské, ale je to skorem horší, jak se o něco hlásíme, ani odpovědi nedostaneme — každý se musí o sebe starat, jak sám může. Neblahá pro nás invalidy budoucnost. — Podruhé vám zase budu psát hodně. Pozdrav od rodičů, bratří a sester,

Josef Brychta.

* * *

TOBIAS, NEBR., 26. ledna '20. — Ctěná redakce, přijměte ode mne srdečný pozdrav a buďte tak laskavi a popřejte místa dopisu, který jsem dostal od jednoho bratra, se kterým jsme sloužili spolu na vojně. Byl raněn a teď musel znovu do nemocnice, neboť měl ránu jen povrchně zahojenou, tak že mu nyní znovu hnisá. Proto, bratři, kteří jste znali br. Františka Dobše u 22. pluku a naposledy u 21., 7. roty, tak buďte tak laskavi a zašlete mu podle své možnosti, neb upadl do velké bídy. Přiložené zasílám dopis, který jsem právě od něho obdržel. — Dopisy s příspěvky adresujte následovně — František Dobeš, u paní Kusllové, Modřice, Brno. — Končím se srdečným pozdravem na celý personál "Pokroku" a všecky čtenáře tohoto časopisu.

Václav Brabec.

Obsah dopisu bratra, jenž se nalézá v tak bědném postavení:

Brno 13. pros. 1919.

Drahý bratře! — Přijmi můj vřelý dík za tvůj milý lístek, který jsem od tebe obdržel. Zajisté tě to překvapí, že píši v nemocnici, vždyť jsem opět byl nucen se tam odebrati, neboť rána byla zahojena jenom tak povrchně, tak že jsem nevěděl, co mám dělat. Rána stále hnisala, neboť jsem tam měl kus střepiny. Jak tedy vidíš, byl jsem demobilisován a nyní nacházím se v kritickém postavení. Co jsem měl, o to jsem přišel a dnes naposledy ještě budu mrzákem, neboť cítím hrozně svůj kříž. Bych tobě vysvětloval naše poměry, zajisté by tě to ani nepotěšilo, neboť jest mi do pláče, vzpomenu-li si na to a vůbec na ostatní bratry, se kterými jsem tak mnoho prožil za hraničemi. Václave, prosím tě, buď tak laskav a sděl i ostatním známým bratrům, též i Syslovi, v jakém kritickém postavení se nacházím a zda-li byste nebyli tak laskavi a nemohli mně něčím prospěti. Milerád bych vše přijal, neboť jest to pro mne hrozné — upadli jsme v takovou bídu, kterou nelze mi ani sděliti. Doufám, že budeš tak laskav a smilujete se ve spolek nad vaším známým bratrem, který byl v tak mizerné postavení nyní uvržen. — Abych sdělil něco o naší republice, tu jest zde jen samý nářek, avšak pracovat žádnému se nechce. Proto my, mrzáci, doufám, že to nevytrhneme, ačkoliv se stále bráníme. — Neměj mi za zlé, že ti tak málo píši — jsem velmi sláb a proto nelze mi ani o všem mysleti. Ještě jednou vás srdečně zdravím a na všecky na vás vzpomínám, též i na ostatní bratry, co jsme se pospolu napracovali a budovali vše pro náš budoucí život a nyní, když to tak člověk pozoruje, po všem jest veta! — Končím vřelým pozdravem též i na ostatní bratry a doufám, že budete tak laskavi a pomůžete aspoň mně, který se v tak kritickém postavení nevinně ocitnul. S bratrským pozdravem, Tvůj bratr,

František Dobeš.

* * *

ELMATON, TEXAS, 18. ledna 1920. — Ctěná redakce "Pokroku"! Uvnitř shledáte poukázku na $2.50, jako předplatné na váš list, který mně dochází výměnou za "Květy Americké". Nyní dostáváme "Pokrok" pravidelně každého týdne. Dříve však mně docházel až druhého týdne v úterý, což ale zaviňovala ta stávka uhlokopů. Z toho vysvítá, jakou mají havíři moc. Kdyby zarazili všichni, všechna kola zůstala by v celém světě stát. A co by potom následovalo?! Též i já jsem ten černý démant po 30 roků vykopával. S pozdravem na redakci a všecky čtenáře, znamenám se,

Karel Koupa.

* * *

CLEVELAND, OHIO. — Ctěná redakce "Pokroku"! Předně přeji vám mnoho štěstí a stálé zdraví k novému roku. A za druhé vám posílám předplatné (doplatek bych to měl nazvat, neboť už jsem měl na "Pokrok" předplatit před půl rokem). Těší mě, že jste mně stále noviny posílali a zároveň vám za vaši důvěru děkuji. Doufám, ctěná redakce, že mně nebudete míti za zlé, že jsem se opozdil, ačkoliv bych pořádný výprask zasloužil. Za vaše prominutí se odměním tím, že některé odběratele pro vás získám. Jedna veliká chyba mezi některými krajany jest, že rádi by dobré časopisy četli, ale neradi na ně pár pár centů obětují (tak asi jako já, neboť jste čekali dosti dlouho). Musím té litanie nechat, by vás z toho hlava nerozbolela a za druhé se mně toho moc nevejde na jednu stránku, protože píši z rohu do rohu, ačkoliv mám dobrý úmysl psát rovně, tak mám stránku hned plnou. — (Žádné obavy, jen častěji dopisujte. Pozn. red.) — Zatím s přátelským pozdravem a přáním celému vydavatelstvu "Pokroku" ještě jednou šťastný a veselý nový rok, znamenám se,

James Metlička.

"Flu" jest zde, ale nedejte se ji poděsiti.

Buďte klidni! Vzpomeňte na slavný výrok kommodora Perryho, jenž po bitvě na jezeře Erie r. 1813 hlásil: "Setkali jsme se s nepřítelem, a je náš." Je snadno setkati se s influenzou a zvítěziti nad ní, jestliže si zachováte zdravý úsudek, budete prováděti potřebná ochranná opatření a budete udržovati své vnitřnosti v pohybu pomocí Trinerova Léčivého Hořkého Vína. Trinerův lék netoliko čistí vnitřnosti, ale také sesiluje obranu těla. Jiné výborné léky pro nynější influenzu jsou: Trinerova Angelika Hořká, jež zvyšuje sílu životní, Antiputrin, nejznamenitější to prostředek ke kloktání hrdla a vyplachování nosu pro nosní lázeň je nutno toto ředění: jeden díl Antiputrinu a čtyři díly vlažné vody). Každý obchodník s léky má Trinerovy léky na skladě nebo Vám je rychle opatří, jen když budete státi na tom, že nechcete jiné, leč Trinerovy! — Joseph Triner Company, 1333-43 S. Ashland Ave., Chicago, Ill. — Advertisement